BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 5 czerwca 1955 r. Nr 11 (82) Poz. 76—80

TREŚĆ:

76.

OKÓLNIK Nr 27
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO
GABINET MINISTRA

z dnia 17 maja 1955 r.

w sprawie udzielania zamówień na dostawy, roboty i usługi.

Niewłaściwa dotychczasowa praktyka nieuzasadnionego udzielania zamówień przez jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego spółdzielniom, jednostkom gospodarki nie uspołecznionej oraz osobom fizycznym w szczególności na roboty, które mogą być wykonane własnymi siłami przy jednoczesnym odstępowaniu własnych materiałów oraz dostarczaniu własnej robocizny powodowała w skutkach wysokie straty jednostek budowlano-montażowych.

W związku z powyższym celem ukrócenia tej szkodliwej dla resortu praktyki oraz ograniczenia przypadków udzielania zamówień spółdzielniom, jednostkom gospodarki nie uspołecznionej i osobom fizycznym, na podstawie uchwały Nr 555 Prezydium Rządu z dnia 11 sierpnia 1954 r. w sprawie bankowej kontroli niektórych rozliczeń pieniężnych (Monitor Polski Nr A-83, poz. 961), § 6 pkt. 4) i 5) uchwały Nr 290/55 Prezydium Rządu z dnia 9 kwietnia 1955 r. w sprawie podjęcia dodatkowych form walki o podniesienie dyscypliny funduszu płac oraz w związku z okólnikiem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 1 z dnia 28 lutego 1955 r. w sprawie udzielania zamówień jednostkom gospodarki nie uspołecznionej ustalam, co następuje:

I.

§ 1. 1. Udzielanie przez jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego zamówień na dostawy, roboty i usługi jednostkom gospodarki nie uspołecznionej i osobom fizycznym oraz dokonywanie zakupów w jednostkach uspołecznionego handlu komisowego, jest w zasadzie niedozwolone.

2. Spółdzielniom można udzielać zamówień tylko za zgodą Ministra i z uwzględnieniem zasad podanych w § 11 i 12.

§ 2. W związku z powyższym moc obowiązująca przepisu § 2 zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 marca 1952 r. w sprawie udzielania zamówień na dostawy, roboty i usługi przez jednostki podległe Ministrowi Budownictwa Przemysłowego (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-63, poz. 969, z 1953 r. Nr A-33, poz. 429 oraz z 1954 r. Nr A-81, poz. 815) — nie będzie przedłużona na 1955 r.

II.

§ 3. 1. Ograniczenia, o których mowa w § 1, nie dotyczą zamówień i zakupów mających służyć do zaspokojenia doraźnej potrzeby zamawiającego, nie przekraczających kwoty 3.000 zł., które zgodnie z § 53 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. Nr 12, poz. 73), mogą być udzielane bez uprzedniego zebrania ofert, w drodze bezpośredniego porozumienia potwierdzonego rachunkiem.

2. Niemniej zamówienia, o których mowa w ust. 1, powinny być udzielane jedynie w przypadkach wyjątkowej konieczności.

3. Przepisy § 6 i 7 mają odpowiednie zastosowanie.

III.

§ 4. 1. W wyjątkowych przypadkach konieczności udzielenia zamówień jednostce gospodarki nie uspołecznionej i osobie fizycznej oraz dokonania zakupu w jednostce uspołecznionego handlu komisowego, należy stosować tryb przewidziany w § 18 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów, z zachowaniem postanowień § 10 i 57 tegoż rozporządzenia, odnoszących się do obowiązku uzyskania odmowy przyjęcia zamówienia przez przedsiębiorstwo państwowe oraz składania zabezpieczenia wykonania umowy.

2. We wszystkich przypadkach, przewidzianych w § 18 rozporządzenia, udzielenie zamówienia wymaga każdorazowej zgody Ministra.

§ 5. 1. Wnioski do Ministra w trybie § 18 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów należy składać za pośrednictwem nadzorującego centralnego zarządu, który po zaopi-

niowaniu wniosku co do słuszności i celowości zamówienia, przekazuje do zaopiniowania:

1) w zakresie robót i usług — Departamentowi Planowania,
2) w zakresie dostaw — Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego,
3) w zakresie dostaw i usług dla potrzeb oddziałów zaopatrzenia robotniczego — Zarządowi Zaopatrzenia Robotniczego.

2. Departament i centralne zarządy wymienione w ust. 1, po zaopiniowaniu wniosków, przedkładają je Ministrowi do decyzji.

§ 6. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego dokonujące zamówień lub zakupów, o których mowa w § 3 i 4, obowiązane są prowadzić oddzielną ewidencję tych zamówień i zakupów, zawierającą następujące rubryki: data zamówienia lub zakupu, nazwa (nazwisko) kontrahenta, przedmiot umowy, wartość umowy, uzasadnienie konieczności zawarcia umowy, nazwisko osoby odpowiedzialnej za zawarcie umowy, ewentualne uwagi organu kontrolnego.

§ 7. Organy kontrolne jednostek nadzorujących winny badać legalność i celowość zamówień i zakupów i uwidaczniać w ewidencji ewentualne uwagi.

§ 8. Jednostki organizacyjne posługujące się obcym transportem konnym powinny stosować ściśle przepisy uchwały Nr 598 Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1954 r. w sprawie taryfy towarowej przewozów konnych (Monitor Polski Nr A-88, poz. 992) i dążyć do posługiwania się wyłącznie transportem własnym i jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 9. Kierownicy jednostek organizacyjnych powinni dopilnować, aby przy przeprowadzaniu przetargów oraz udzielaniu po przetargach zamówień, jak również przy udzielaniu zamówień w trybie bezprzetargowym ściśle stosowano przepisy powołanego w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów.

§ 10. Rozliczenia z jednostkami nie uspołecznionymi i osobami fizycznymi z tytułu udzielonych im zamówień oraz z jednostkami uspołecznionego handlu komisowego z tytułu dokonanych u nich zakupów, powinny być przeprowadzane w formie gotówkowej, w trybie ustalonym powołaną na wstępie uchwałą Nr 555 Prezydium Rządu.

IV.

§ 11. 1. Udzielenie zamówienia spółdzielniom może nastąpić jedynie w tych przypadkach, gdy dostawy, roboty lub usługi nie mogą być wykonane przez przedsiębiorstwo państwowe.

2. Na udzielenie zamówienia spółdzielni należy uzyskać zgodę Ministra.

3. We wniosku do Ministra należy udowodnić konieczność dokonania zamówienia i niemożność wykonania dostawy, roboty lub usługi przez przedsiębiorstwo państwowe.

4. Wnioski do Ministra należy składać w trybie ustalonym w § 5.

§ 12. W przypadku wyrażenia przez Ministra zgody na udzielenie zamówienia spółdzielni, należy zachować następujące zasady:

1) Spółdzielniom zamieszczonym na wykazach spółdzielni, którym mogą być udzielane zamówienia na równi z przedsiębiorstwami państwowymi, stosownie do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 23 marca 1951 r. w sprawie spółdzielni, którym mogą być udzielane zamówienia w zakresie robót budowlanych na równi z przedsiębiorstwami państwowymi (Monitor Polski Nr A-28, poz. 363) — mogą być udzielane zamówienia w zakresie robót budowlanych do wysokości 300.000 zł.

   Zamówienia na sumy powyżej 300.000 zł. mogą być udzielane po uprzednim uzyskaniu zgody Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy (Zarząd Budownictwa i Usług Remontowo-Budowlanych, Warszawa, ul. Żurawia 7).

   Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego, przed udzieleniem zamówienia tym spółdzielniom, powinny żądać przedłożenia przez spółdzielnię zaświadczenia prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy lub m. Łodzi) stwierdzającego, że spółdzielnia jest zamieszczona na wykazie w danym roku kalendarzowym. Wykazy spółdzielni ustalają prezydia wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi).

2) Innym spółdzielniom pracy, stosownie do zarządzenia Ministra Przemysłu Lekkiego z dnia 3 września 1949 r. w sprawie przedsiębiorstw, którym mogą być udzielane zamówienia na równi z przedsiębiorstwami państwowymi (Monitor Polski Nr A-64, poz. 855) w brzmieniu zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 września 1950 r. (Monitor Polski Nr A-99, poz. 1252) oraz spółdzielniom pomocniczym — można udzielać zamówień jedynie za zgodą terenowo właściwego Wojewódzkiego Związku Spółdzielni Pracy.

§ 13. Wykazy umów niewykonanych a zawartych po dniu 1 stycznia 1955 r. z jednostkami gospodarki nie uspołecznionej, osobami fizycznymi oraz wszelkiego rodzaju spółdzielniami należy nadesłać do jednostek organizacyjnych wymienionych w § 5 w terminie do dnia 15 czerwca 1955 r. Wykazy powinny zawierać dane, o których mowa w § 11 ust. 3.

§ 14. Okólnik wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1955 r. Równocześnie traci moc obowiązującą okólnik Nr 74 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 20 listopada 1954 r. w sprawie ograniczenia udzielania zamówień na dostawy, usługi i roboty (Biuletyn Min. Bud. Przem. Nr 23(68), poz. 141).

w/z MINISTRA **Inż. St. Bęć**
Podsekretarz Stanu

77.

OKÓLNIK Nr 28
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO
ZARZĄD ADMINISTRACYJNO-GOSPODARCZY

z dnia 25 maja 1955 r.

w sprawie mieszkań dla pracowników zatrudnionych w budownictwie przemysłowym.

§ 1. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego obowiązane są stosować instrukcję w sprawie mieszkań dla pracowników zatrudnionych w budownictwie przemysłowym, stanowiącą załącznik do niniejszego okólnika.

§ 2. Ogólny nadzór nad gospodarką mieszkaniową w resorcie budownictwa przemysłowego sprawuje Dyrektor Zarządu Administracyjno-Gospodarczego.

§ 3. Dyrektorzy centralnych zarządów obowiązani są w ramach kontroli przewidzianej w wytycznych do uchwały Nr

321/54 Prezydium Rządu z dnia 18 maja 1954 r. w sprawie zasad organizacji ministerstw i centralnych urzędów kontrolować działalność podległych im przedsiębiorstw (zjednoczeń) w dziedzinie gospodarki mieszkaniowej.

§ 4. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

Jednocześnie traci moc obowiązującą Instrukcja Nr 5 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego — Departamentu Budżetowo-Gospodarczego z dnia 28 kwietnia 1953 r. w sprawie mieszkań dla pracowników zatrudnionych w resorcie budownictwa przemysłowego (Biuletyn Min. Bud. Przem. Nr 7(29), poz. 26).

Przestaje również obowiązywać pismo okólne Nr 3/53 Departamentu Budżetowo-Gospodarczego z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie ewidencji mieszkań służbowych i zakładowych.

w/z MINISTRA

Inż. St. Farjaszewski
Podsekretarz Stanu

Załącznik do okólnika Nr 28 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 25 maja 1955 r.

INSTRUKCJA

w sprawie mieszkań dla pracowników zatrudnionych w budownictwie przemysłowym.

I. Rodzaje mieszkań.

§ 1. Mieszkaniami służbowymi są lokale mieszkalne pozostające w dyspozycji zakładu pracy i przydzielone pracownikom przez zakład pracy w związku ze stosunkiem pracy.

§ 2. Mieszkaniami zakładowymi są lokale mieszkalne przeznaczone przez Radę Ministrów w poszczególnych osiedlach lub ich częściach, na mieszkania zakładowe dla załogi określonych zakładów pracy.

§ 3. W myśl § 24, pkt. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1952 r. w sprawie mieszkań służbowych i zakładowych (Dz. U. Nr 29, poz. 196) do mieszkań, które w myśl obowiązujących przepisów, przed wejściem w życie powołanego rozporządzenia to jest dniem 25 czerwca 1952 r. były mieszkaniami pracowniczymi (byłe mieszkania pracownicze), stosuje się, do czasu opróżnienia tych mieszkań, dawne przepisy, chyba że będą one uznane za mieszkania zakładowe, lub że Prezes Rady Ministrów podda je przepisom wyżej wymienionego rozporządzenia, dotyczącym mieszkań służbowych.

II. Zasady przydziału mieszkań.

§ 4. Przy dokonywaniu przydziału mieszkań należy kierować się następującymi zasadami:

1) niezbędnością danego pracownika dla zakładu pracy,
2) dotychczasowym stażem pracy,
3) postawą społeczną,
4) warunkami mieszkaniowymi i stosunkami rodzinnymi,
5) obowiązkiem dostarczenia mieszkania, nałożonym na zakład pracy przez ustawę (absolwenci z nakazu pracy).

§ 5. 1. Przydział mieszkania należy wykorzystać jako środek zapewniający stałość podstawowej dla budownictwa przemysłowego kadry pracowniczej.

2. Przeniesienia służbowe należy ograniczać do pracowników niezbędnych i specjalistów. W szczególności należy ograniczać wnioski o przeniesienia służbowe do zakładów pracy położonych na terenie m. st. Warszawy.

3. Przy przydziale mieszkań dla pracowników Ministerstwa (instytutów) — należy w pierwszej kolejności uwzględniać pracowników pobierających dodatek za rozłąkę z rodziną oraz kadrę kierowniczą i specjalistów.

4. Przy przydziale mieszkań przewidzianych dla przedsiębiorstw (zjednoczeń) należy co najmniej 50% tych mieszkań przydzielić robotnikom. W Warszawie nie można robotnikom przydzielić mniej niż 60% ogólnej ilości izb przeznaczonych dla przedsiębiorstw produkcyjnych Ministerstwa.

5. Należy bezwzględnie przestrzegać obowiązujących norm powierzchni mieszkalnej na osobę, podanych w uchwale Nr 496 Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1951 r. o rozdziale i wykorzystaniu mieszkań pracowniczych i służbowych (Monitor Polski Nr A-68, poz. 887).

§ 6. 1. Zakłady pracy nie powinny przenosić pracownika bez zapewnienia mu mieszkania na nowym miejscu pracy.

2. Zakłady pracy nie mogą się zobowiązywać do przydzielania mieszkania bez pewności rzeczywistego dysponowania nim.

III. Tryb przydzielania mieszkań.

§ 7. 1. Decyzję o przydzieleniu mieszkania na terenie m. st. Warszawy wydaje Minister Budownictwa Przemysłowego, poza terenem m. st. Warszawy — dyrektor właściwego przedsiębiorstwa (zjednoczenia).

2. Decyzję o przydzieleniu mieszkania dla dyrektora przedsiębiorstwa (zjednoczenia) bezpośrednio podległego Ministrowi oraz dla dyrektora przedsiębiorstwa (zjednoczenia) na terenie m. st. Warszawy wydaje Minister, a dla dyrektora przedsiębiorstwa (zjednoczenia) poza terenem m. st. Warszawy — dyrektor właściwego centralnego zarządu.

3. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2 wydawane są w oparciu o wnioski właściwej komisji bytowo-mieszkaniowej.

§ 8. 1. Przydział mieszkań dla przodujących robotników, inżynierów i techników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zjednoczeniach) budownictwa przemysłowego działających na terenie m. st. Warszawy, a znajdujących się w ciężkich warunkach mieszkaniowych — należy do właściwości Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie, które sprawy te załatwia indywidualnie, na podstawie wniosków składanych bezpośrednio przez zainteresowanych do Wydziału Kwaterunkowego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie.

2. Przepisy te również dotyczą nauczycieli zatrudnionych w technikach resortu budownictwa przemysłowego w Warszawie.

§ 9. W skład komisji bytowo-mieszkaniowych, o których mowa w § 7 wchodzą:

1) w Ministerstwie:

jako przewodniczący — Dyrektor Zarządu Administracyjno-Gospodarczego,
jako członkowie:
— Dyrektor Gabinetu Ministra
— Dyrektor Departamentu Kadr,
— Przedstawiciel P.O.P.,
— Przedstawiciel Rady Miejscowej,
— Przedstawiciel Okręgu Związków Zawodowych,
— Przedstawiciel Zarządu Zakładowego ZMP.

W przypadku, gdy komisja rozpatruje przydział mieszkania dla pracownika centralnego zarządu, w skład jej wchodzą jako członkowie, również przedstawiciel P.O.P. i przedstawiciel Rady Miejscowej właściwego centralnego zarządu;

2) w przedsiębiorstwie (zjednoczeniu):

jako przewodniczący — Zastępca dyrektora sprawujący nadzór nad komórką socjalno-bytową,

jako członkowie:
- — Kierownik komórki personalnej,
- — Przedstawiciel P.O.P.,
- — Przedstawiciel Rady Zakładowej (z reguły członek komisji bytowo-mieszkaniowej),
- — Przedstawiciel Okręgu Związków Zawodowych,
- — Przedstawiciel Zarządu Zakładowego ZMP.

§ 10. 1. Przydział mieszkania służbowego następuje w drodze zawarcia między zakładem pracy, a pracownikiem pisemnej umowy, której wzór zawiera załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 158 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1952 r. w sprawie wzorów umów o przydział mieszkania służbowego i mieszkania zakładowego (Monitor Polski Nr A-58, poz. 892) oraz w oparciu o zarządzenie Nr 83 Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1954 r. w sprawie ochrony lokali uzyskiwanych w ramach uspołecznionego budownictwa (Monitor Polski Nr A-36, poz. 500).

2. Przydział mieszkania służbowego na terenie m. st. Warszawy powinien być dokonany przy uwzględnieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 marca 1954 r. w sprawie przepisów meldunkowych oraz pobytu na terenie m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 22, poz. 79).

3. Umowy co do mieszkań położonych na terenie m. st. Warszawy zawiera za zakład pracy budownictwa przemysłowego — Zarząd Administracyjno-Gospodarczy.

4. Umowa powinna być złożona w administracji budynku w ciągu 10 dni, licząc od dnia otrzymania przez Ministerstwo pisemnego zawiadomienia Stołecznego Zarządu Budynków Mieszkalnych, że mieszkanie gotowe jest do objęcia w używanie.

5. W razie przekroczenia terminu określonego w ust. 4 bez uzasadnionej przyczyny, pracownik oraz zakład pracy tracą prawo do korzystania z przydzielonego mieszkania.

6. W razie zawarcia umowy w określonym terminie, a nie objęcia w używanie mieszkania w ciągu 10 dni od dnia zawarcia umowy, bez uzasadnionej przyczyny — przydział na dane mieszkanie również wygasa, a zawarta umowa traci swoją moc.

7. Rejestr zgłoszonych wniosków o przydział mieszkań na terenie m. st. Warszawy prowadzi Zarząd Administracyjno-Gospodarczy Ministerstwa.

§ 11. Tryb opracowywania i składania wniosków o uznanie lokali mieszkalnych za mieszkania zakładowe reguluje zarządzenie Nr 199 Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 września 1952 r. w sprawie trybu opracowywania i składania wniosków o uznanie lokali mieszkalnych za mieszkania zakładowe (Monitor Polski Nr A-78, poz. 1245).

IV. Przepisy szczególne dla absolwentów średnich szkół zawodowych i szkół wyższych.

§ 12. Zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych, zwanych w dalszym ciągu „absolwentami", zatrudnionych poza miejscem stałego zamieszkania bądź w takiej odległości od stałego miejsca zamieszkania, która uniemożliwia codzienny dojazd do miejsca pracy — powinno nastąpić z następujących źródeł:

1) przez zakwaterowanie w pomieszczeniach hotelowych zakładu pracy (hotele robotnicze, pokoje gościnne itp.);

2) z przydziału mieszkań wolnych, znajdujących się w dyspozycji zakładu pracy,

3) z przydziału mieszkań przez prezydia rad narodowych na umotywowany wniosek zakładu pracy.

§ 13. Przydział mieszkania dla absolwentów może nastąpić:

1) w stosunku do absolwentów skierowanych do pracy w Ministerstwie (departamentach, centralnych zarządach) i instytutach — przez Zarząd Administracyjno-Gospodarczy Ministerstwa lub przez Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie.

2) w stosunku do absolwentów skierowanych do pracy w przedsiębiorstwach (zjednoczeniach), działających poza terenem m. st. Warszawy — przez te przedsiębiorstwa lub przez prezydia rad narodowych.

§ 14. Jeżeli zakład pracy przydzielający mieszkania dla absolwentów nie korzysta z przydziału mieszkań z nowego budownictwa lub otrzymany przydział nie pokrywa potrzeb w zakresie przydziału mieszkań dla absolwentów, powinien jeśli chodzi o miejscowości, w których obowiązuje dekret o publicznej gospodarce lokalami, zgłosić do prezydium rady narodowej zapotrzebowanie na izby mieszkalne dla absolwentów.

§ 15. W miejscowościach, w których nie obowiązują przepisy dekretu o publicznej gospodarce lokalami, zakłady pracy powinny w oparciu o przepisy art. 18—20 dekretu z dnia 2 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami (Dz. U. Nr 36/50, poz. 343) występować o przydział mieszkań dla absolwentów do prezydium rady narodowej.

§ 16. 1. W przypadku zakwaterowania absolwenta w pomieszczeniach, o których mowa w § 12 pkt 1, na jednego absolwenta nie może przypadać mniej niż 5 do 6 m^2 pomieszczenia.

2. Kwatery zbiorowe mogą być urządzane zarówno w lokalach pozostających w dyspozycji zakładu pracy, jak i przydzielonych na ten cel przez prezydia rad narodowych.

3. Przeznaczenie lokalu pozostającego w dyspozycji zakładu pracy na kwaterę zbiorową wymaga zezwolenia prezydium właściwej rady narodowej i władzy naczelnej zakładu pracy.

§ 17. Zakłady pracy resortu budownictwa przemysłowego uzupełniające swoje załogi absolwentami kierowanymi w drodze nakazu pracy, a nie posiadające w swojej dyspozycji hoteli robotniczych lub pokojów gościnnych, powinny dążyć do uzyskania niezbędnych ilości pomieszczeń na urządzenie tego rodzaju kwater dla pomieszczenia absolwentów w okresie bezpośrednim po ich przystąpieniu do pracy.

§ 18. Zakłady pracy urządzające kwatery zbiorowe dla absolwentów powinny właściwie wyposażyć wnętrza tych kwater w sprzęt oraz urządzenia sanitarne w myśl zarządze-

nia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 maja 1951 r. w sprawie norm powierzchni użytkowej i wyposażenia wewnętrznego oraz zasad i warunków użytkowania hoteli robotniczych dla zatrudnionych w przemyśle i budownictwie (Monitor Polski A-52, poz. 688).

§ 19. 1. Absolwenci korzystający z pomieszczenia w hotelach robotniczych opłacają stawki przewidziane dla hoteli robotniczych w resorcie budownictwa przemysłowego.

2. Opłata za korzystanie z pokoju gościnnego powinna obejmować jedynie zwrot rzeczywistych nakładów na używanie sprzętu, pościeli, ogrzewanie, utrzymanie czystości i oświetlenie z wyłączeniem nakładów ponoszonych przez zakład pracy z tytułu czynszu najmu oraz administrowania pokojami gościnnymi.

§ 20. 1. Jeżeli ze względu na małą liczbę absolwentów urządzenie kwatery zbiorowej przez jeden zakład pracy byłoby gospodarczo nie uzasadnione, zakłady pracy budownictwa przemysłowego w drodze umowy z innymi zakładami pracy powinny urządzić wspólne kwatery dla kilku zakładów pracy, regulując w drodze umowy udział w kosztach utrzymania kwater oraz zakres korzystania z kwater.

2. Ewentualna różnica pomiędzy faktycznymi kosztami utrzymania wspólnej kwatery a stawką ustaloną dla tej kwatery w resorcie, w którym zatrudniony jest absolwent, obciąża zakład pracy zatrudniający absolwenta.

3. W przypadku umieszczania absolwenta w kwaterze zbiorowej (hotelu robotniczym, pokojach gościnnych itp.) prowadzonej przez zakład pracy inny niż zatrudniający danego absolwenta, ewentualną różnicę pomiędzy faktycznymi kosztami utrzymania kwatery zbiorowej a opłatami wnoszonymi przez absolwenta pokrywa ten zakład, przy którym prowadzi się kwaterę zbiorową.

§ 21. 1. W przypadku jeśli absolwent pozostaje w związku małżeńskim bądź posiada na swym wyłącznym utrzymaniu dzieci lub rodziców, zakład pracy obowiązany jest przydzielić absolwentowi mieszkanie określone w § 12, pkt 2 lub 3 umożliwiające wspólne mieszkanie z rodziną, w terminie nie późniejszym niż 6 miesięcy od dnia podjęcia pracy bądź zaistnienia wymienionych okoliczności, o ile nastąpiły w czasie trwania obowiązku wynikającego z nakazu pracy.

2. W przypadku jeśli zakład pracy nie dotrzymał zobowiązania, o którym mowa w ust. 1, absolwentowi przysługuje prawo rozwiązania stosunku pracy na ogólnych zasadach prawa pracy.

3. Do czasu przydzielenia absolwentowi mieszkania, o którym mowa w ust. 1, przysługuje mu prawo do jednego dnia wolnego w miesiącu dla odwiedzania rodziny, za zwrotem kosztów przejazdu przez zakład pracy.

4. W stosunku do absolwentów, o których mowa w ust. 1 1 którzy w dniu wejścia w życie uchwały Nr 190 Prezydium Rządu z dnia 5 marca 1955 r. w sprawie zapewnienia odpowiednich warunków mieszkaniowych dla absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Monitor Polski Nr 30, poz. 292) pozostają w stosunku pracy opartym na nakazie pracy, termin 6-miesięczny biegnie od dnia ogłoszenia uchwały, tj. od dnia 5 kwietnia 1955 r.

V. Ewidencja mieszkań

§ 22. Na podstawie zarządzenia Nr 245 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 listopada 1952 r. w sprawie ewidencji mieszkań służbowych i zakładowych (Monitor Polski Nr A-96, poz. 1470) oraz instrukcji Szefa Urzędu Rady Ministrów z dnia 12 maja 1953 r. w sprawie założenia i prowadzenia ewidencji mieszkań służbowych i zakładowych oraz byłych pracowniczych (Monitor Polski Nr A-48, poz. 553), w celu racjonalnego gospodarowania zasobem lokali przeznaczonych na mieszkania dla pracowników, Zarząd Administracyjno-Gospodarczy prowadzić będzie ewidencję mieszkań służbowych i zakładowych oraz byłych pracowniczych pozostających w dyspozycji resortu na terenie m. st. Warszawy, a poszczególne przedsiębiorstwa (zjednoczenia) prowadzić będą ewidencję tych mieszkań pozostających w ich dyspozycji — poza terenem m. st. Warszawy.

§ 23. Ewidencja mieszkań prowadzona jest systemem kartotekowym na kartach ewidencyjnych.

Wzór karty zawiera załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 245 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 listopada 1952 r. (Monitor Polski Nr A-96, poz. 1470).

§ 24. Kartę ewidencyjną dla poszczególnych mieszkań sporządza, w myśl zarządzenia Nr 245 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 listopada 1952 r., administracja budynku w 3 egzemplarzach, z których jeden przesyła zakładowi pracy, w którego dyspozycji pozostaje mieszkanie.

§ 25. Zarząd Administracyjno-Gospodarczy oraz przedsiębiorstwa (zjednoczenia) upoważnione są do żądania od administracji budynków sporządzania w ciągu 7 dni karty ewidencyjnej dotyczącej mieszkania objętego obowiązkiem ewidencji, a pominiętego przez administrację przy sporządzaniu kartotek.

§ 26. Celem utrzymania ewidencji w stanie aktualnym, wszelkie zmiany w zakresie przydziału i stanu wykorzystania mieszkań, pozostających w dyspozycji zakładu pracy powinny być natychmiast wzajemnie komunikowane przez osoby obowiązane do prowadzenia kartotek.

W szczególności obowiązki te obciążają.

1) w myśl zarządzenia Nr 245 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 listopada 1952 r. administrację budynku — w zakresie komunikowania o zmianach zachodzących w stanie zaludnienia i wykorzystania lokalu,
2) zakład pracy — w zakresie zawiadamiania o wszelkich decyzjach dotyczących przydziału i opróżnienia mieszkania lub jego części oraz w zakresie zawiadamiania o rozwiązaniu z pracownikiem stosunku pracy.

§ 27. 1. Przedsiębiorstwa (zjednoczenia) dysponujące mieszkaniami poza terenem m. st. Warszawy obowiązane są przesyłać w terminach do dnia 15 stycznia i 15 lipca każdego roku — sprawozdania półroczne dotyczące przydziału i wykorzystania mieszkań według stanu z ostatniego dnia każdego półrocza:

1) do właściwych wojewódzkich komisji lokalowych,
2) do właściwych centralnych zarządów Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego (w 2 egz.), zaś przedsiębiorstwa bezpośrednio podległe Ministrowi Budownictwa Przemysłowego — do Zarządu Administracyjno-Gospodarczego Ministerstwa.

2. Centralne zarządy, na podstawie sprawozdań nadesłanych przez podległe jednostki organizacyjne, będą opracowywać zbiorcze sprawozdania półroczne, dotyczące mieszkań pozostających w dyspozycji podległych jednostek według stanu z ostatniego dnia każdego półrocza i przesyłać je wraz z jednym egzemplarzem sprawozdań otrzymanych od tych jedno-

stek — w terminie do dnia 20 stycznia i 20 lipca każdego roku — do Zarządu Administracyjno-Gospodarczego Ministerstwa.

3. Centralne zarządy obowiązane są czuwać nad należytym prowadzeniem ewidencji mieszkań przez podległe im jednostki organizacyjne.

§ 28. Zarząd Administracyjno-Gospodarczy przesyłać będzie w terminach do dnia 25 stycznia i 25 lipca każdego roku — sprawozdania półroczne obejmujące mieszkania znajdujące się w posiadaniu resortu budownictwa przemysłowego według stanu ostatniego dnia każdego półrocza — do Urzędu Rady Ministrów — Biura Spraw Lokalowych.

§ 29. Wzór sprawozdań, o których mowa w §§ 27 i 28, zawiera załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 245 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 listopada 1952 r. (Monitor Polski Nr A-96, poz. 1470).

VI. Egzekwowanie mieszkań

§ 30. W przypadku rozwiązania stosunku pracy, pracownik oraz osoby wspólnie z nim zamieszkałe obowiązane są na żądanie zakładu pracy opróżnić mieszkanie służbowe w terminie wskazanym w piśmie wzywającym do opróżnienia mieszkania.

Termin nie może być jednak krótszy niż 1 miesiąc.

§ 31. Zakład pracy obowiązany jest dostarczyć pracownikowi opróżniającemu mieszkanie służbowe inny lokal mieszkalny (mieszkanie zastępcze), gdy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło:

1) z winy zakładu pracy,

2) przez zakład pracy bez uzasadnionej przyczyny,

3) skutkiem utraty przez pracownika zdolności do wykonywania pełnionej pracy,

4) skutkiem przejścia pracownika w stan spoczynku z nabyciem praw do zaopatrzenia.

§ 32. Przy stosowaniu zasad opróżniania mieszkań pracowniczych, należy bezwzględnie przestrzegać przepisy wyszczególnione w § 3 niniejszej instrukcji.

§ 33. Zakład pracy powinien stale dokładać starań w celu odzyskiwania wszystkich utraconych byłych mieszkań pracowniczych i służbowych na skutek zwolnień pracowników w przypadkach przewidzianych w obowiązujących przepisach.

§ 34. Centralne zarządy i przedsiębiorstwa (zjednoczenia) powinny bezwzględnie przestrzegać zasady, że liczba izb pozostających w ich dyspozycji nie może ulec uszczupleniu.

§ 35. 1. Zakłady pracy powinny wystąpić o usunięcie z mieszkań służbowych i byłych pracowniczych bez dostarczenia mieszkania zastępczego:

1) pracowników, którzy rozwiązali stosunek pracy na własne żądanie po dniu 6 lipca 1950 r.,

2) pracowników, z którymi stosunek pracy został rozwiązany z winy pracownika.

2. Zakłady pracy mogą także wystąpić o usunięcie z mieszkań służbowych i byłych pracowniczych bez dostarczenia mieszkania zastępczego byłych pracowników, którzy przed dniem 6 lipca 1950 r. rozwiązali stosunek pracy na własne żądanie przy zachowaniu warunków, ustalonych w okólniku Nr 21 Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1950 r. w sprawie zasad żądania opróżnienia niektórych mieszkań służbowych lub mieszkań pracowniczych (Monitor Polski Nr A-86, poz. 1065).

§ 36. W przypadku samowolnego zajęcia mieszkania służbowego bez tytułu prawnego (ważnego przydziału), zakład pracy obowiązany jest natychmiast, nie później niż w ciągu 24 godzin od powzięcia o tym wiadomości, zawiadomić właściwy terenowo organ Prokuratury oraz Milicji Obywatelskiej oraz postępować zgodnie z zarządzeniem Nr 83 Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1954 r. w sprawie ochrony lokali uzyskiwanych w ramach uspołecznionego budownictwa (Monitor Polski Nr A-36, poz. 500).

§ 37. W przypadku sporu co do przyczyn rozwiązania stosunku pracy, gdy jest ono połączone z opróżnieniem mieszkania służbowego lub zakładowego bez wskazania mieszkania zastępczego, pracownik może odwołać się do Ministra Budownictwa Przemysłowego na podstawie § 6, pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1952 r. w sprawie mieszkań służbowych i zakładowych (Dz. U. Nr 29, poz. 196).

Minister Budownictwa Przemysłowego rozstrzyga po wysłuchaniu opinii komisji powołanej przy Ministerstwie Budownictwa Przemysłowego w trybie przewidzianym w zarządzeniu Prezesa Rady Ministrów Nr 157 z dnia 3 lipca 1952 r. w sprawie składu i trybu postępowania komisji powołanych do wydawania opinii co do przyczyn rozwiązania stosunku pracy (Monitor Polski Nr A-58, poz. 891).

§ 38. Przy skierowywaniu spraw o opróżnienie mieszkań do komisji lokalowych, jak również w przypadku sporu w sprawach lokalowych — należy uwzględnić również przepisy zawarte w dekrecie z dnia 18 lutego 1955 r. o właściwości organów w zakresie publicznej gospodarki lokalami (Dz. U. Nr 9, poz. 55) i w rozporządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 18 kwietnia 1955 r. w sprawie składu, sposobu powoływania, organizacji oraz trybu postępowania komisji lokalowych (Dz. U. Nr 18, poz. 113).

VII. Indywidualne budownictwo mieszkaniowe.

§ 39. Zakłady pracy resortu budownictwa przemysłowego powinny zainteresować się realizacją indywidualnego budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego i w tej dziedzinie, w granicach obowiązujących przepisów przyjść z pomocą pracownikom zakładu pracy, w oparciu o przepisy zawarte w uchwale Nr 270 Prezydium Rządu z dnia 8 maja 1954 r. w sprawie pomocy Państwa dla indywidualnego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 793) oraz w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 21 stycznia 1955 r. w sprawie organizacji opieki zakładu pracy nad realizacją indywidualnego budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego (Monitor Polski Nr A-9, poz. 94) jak również w dekrecie z dnia 18 lutego 1955 r. o funduszu zakładowym (Dz. U. Nr 9, poz. 52).

§ 40. Zakłady pracy resortu budownictwa przemysłowego powinny równocześnie zwrócić uwagę pracowników na przepisy dotyczące budownictwa domów jednorodzinnych, zawarte w dekrecie z dnia 25 czerwca 1954 r. o lokalach w domach spółdzielni mieszkaniowych i w domach jednorodzinnych (Dz. U. Nr 31, poz. 120) oraz w zarządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 18 kwietnia 1955 r. w sprawie zasad załatwiania przez organy kwaterunkowe wniosków właścicieli domów jednorodzinnych o przekwaterowaniu ich do tych domów (Monitor Polski Nr A-39, poz. 381).

78.

POLECENIE SŁUŻBOWE Nr 23

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 15 maja 1955 r.

w sprawie utworzenia przy Departamencie Zatrudnienia i Płac stanowiska Głównego Inspektora dla spraw Współzawodnictwa i Racjonalizacji Robotniczej.

W celu rozszerzenia i pogłębienia współzawodnictwa i racjonalizacji oraz ich rozpowszechnienia wśród najszerszych rzesz robotniczych budownictwa przemysłowego, ustalam, co następuje:

§ 1. Tworzy się przy Departamencie Zatrudnienia i Płac stanowisko Głównego Inspektora dla spraw Współzawodnictwa i Racjonalizacji Robotniczej — zwane w dalszym ciągu Głównym Inspektorem.

§ 2. Do zakresu działania Głównego Inspektora należy:

1) współdziałanie z aktywem przodowników resortu, dla pogłębienia i rozwoju współzawodnictwa pracy oraz upowszechnienia doświadczeń racjonalizatorów pracy robotniczej,
2) bezpośredni instruktaż na budowach, udział w naradach roboczych, w podsumowaniach wyników socjalistycznego współzawodnictwa itp.,
3) współpraca na tym odcinku ze związkiem zawodowym, organizacją partyjną i organizacjami społecznymi oraz administracją przedsiębiorstw,
4) współpraca z właściwymi komórkami na odcinku współzawodnictwa pracy, a na odcinku racjonalizacji z Zarządem Techniki.

§ 3. Nadzór nad pracą Głównego Inspektora powierzam Podsekretarzowi Stanu inż. K. Jaworskiemu.

§ 4. Polecenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

M I N I S T E R

Dr Cz. Bąbiński

79.

PISMO OKÓLNE Nr 77/GM

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

GABINET MINISTRA

GM. II. 8-39/55

z dnia 14 maja 1955 r.

w sprawie zawieszenia biegu terminu prekluzyjnego na skutek złożenia przez dłużnika do banku polecenia przelewu należnej wierzycielowi kwoty.

Gabinet Ministra podaje do wiadomości i stosowania pismo okólne Nr 10/55 Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej z dnia 2 maja 1955 r. w sprawie zawieszenia biegu terminu prekluzyjnego na skutek złożenia przez dłużnika do banku polecenia przelewu należnej wierzycielowi kwoty, stanowiące załącznik do niniejszego pisma okólnego.

V-DYREKTOR
GABINETU MINISTRA **R. Zaleski**

Załącznik do pisma okólnego Nr 77/GM Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego — Gabinet Ministra z dnia 14 maja 1955 r.

GŁÓWNA
KOMISJA ARBITRAŻOWA
GP-26-10/55

PISMO OKÓLNE Nr 10/55

PREZESA GŁÓWNEJ KOMISJI ARBITRAŻOWEJ

z dnia 2 maja 1955 r.

w sprawie zawieszenia biegu terminu prekluzyjnego na skutek złożenia przez dłużnika do banku polecenia przelewu należnej wierzycielowi kwoty.

W związku z przyjętą w orzecznictwie Głównej Komisji Arbitrażowej tezą, że „termin prekluzyjny nie biegnie w okresie, w którym złożone do banku polecenie przelewu dłużnej kwoty, nie jest realizowane z powodu braku środków na rachunku dłużnika" (vide Biuletyn Nr 1-2 1955, poz. 15) powstaje zagadnienie, jaki dokument może być uznany za dostateczny dowód uprawniający wierzyciela do wstrzymania się ze zgłoszeniem wniosku arbitrażowego. Oczywiście niewątpliwym dowodem w tym zakresie byłoby przedłożenie przez dłużnika wierzycielowi zaświadczenia banku, stwierdzającego fakt przyjęcia przez bank złożonego przez dłużnika polecenia przelewu.

Jednakże uzyskanie takiego dowodu napotyka na trudności, ponieważ zgodnie z otrzymanymi przez Główną Komisję Arbitrażową informacjami zarówno Narodowy Bank Polski, jak i Bank Inwestycyjny odmawiają wydania nie tylko takich zaświadczeń, ale nawet potwierdzenia powyższych okoliczności na jednym z egzemplarzy poleceń przelewu, przy czym dłużnik, składający polecenie przelewu, które nie może być zrealizowane z braku środków, nie otrzymuje nawet z banku odcinka D. Obydwa banki stoją przy tym na stanowisku, że zmiana powyższej praktyki jest niemożliwa, ponieważ stanowiłoby to nadmierne obciążenie dla aparatu bankowego.

W tych warunkach należy w postępowaniu arbitrażowym przyjąć zasadę, że dostatecznym dowodem złożenia polecenia przelewu, skutkującego zawieszenie biegu terminu prekluzyjnego, jest zawiadomienie pisemne wierzyciela przez dłużnika. że takie polecenie przelewu zostało złożone do banku.

Wierzyciel, zgłaszający wniosek arbitrażowy mimo otrzymania takiego zawiadomienia dłużnika, naraża się na poniesienie kosztów postępowania, a wniosek winien być odrzucony analogicznie jak w sytuacji przewidzianej w § 29, ust. 1, lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1952 roku (Dz. U. Nr 2/53, poz. 2), bowiem postępowanie arbitrażowe jest w tym przypadku zbędne, skoro należność jest niesporna i może być zaspokojona na drodze bankowej.

Stosowanie powyższego rygoru należy jednak rozpocząć w stosunku do wniosków, które wpłyną po upływie dwóch miesięcy od daty niniejszego okólnika. Przez ten czasokres wiadomość o wyżej podanych wytycznych orzecznictwa arbitrażowego będzie mogła dojść do zainteresowanych jednostek gospodarki uspołecznionej.

Gdyby się natomiast okazało, że pisemne zawiadomienie dłużnika o złożeniu w banku polecenia przelewu nie odpowiadało rzeczywistości, a wobec tego zawieszenie biegu ter-

minu prekluzyjnego nie miało miejsca i zaszła potrzeba wytoczenia sporu arbitrażowego, wówczas wierzycielowi należy przywrócić uchybiony termin i jednocześnie sygnalizować organowi nadzorczemu dłużnika o jego niezgodnym z prawdą oświadczeniu.

PREZES
GŁÓWNEJ KOMISJI ARBITRAŻOWEJ

Dr Jan Topiński

80.

PISMO OKÓLNE Nr 1

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

CENTRALNY OŚRODEK TECHN. NORMOWANIA PRACY

z dnia 17 maja 1955 r.

w sprawie współpracy ekip pomiarowych ośrodków technicznego normowania pracy z przedsiębiorstwami budownictwa przemysłowego.

W związku z zarządzeniem Nr 16 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 8 marca 1955 r., powołującym Centralny Ośrodek Technicznego Normowania Pracy oraz z przystąpieniem pracowników ośrodków technicznego normowania pracy do prac pomiarowych — Centralny Ośrodek Technicznego Normowania Pracy podaje, co następuje:

1. Pracownicy Centralnego i Terenowych Ośrodków Technicznego Normowania Pracy mają prawo wstępu na teren budów, prowadzonych przez przedsiębiorstwa budownictwa przemysłowego oraz prowadzenia na tych budowach prac, z zakresu technicznego normowania pracy, po okazaniu legitymacji służbowej oraz delegacji wystawionej przez Dyrektora Centralnego Ośrodka Technicznego Normowania Pracy lub Kierownika Terenowego Ośrodka.

2. Pracownicy Ośrodków delegowani do prac pomiarowych na budowach obowiązani są zgłosić u kierownika budowy i uzgodnić z nim w celu dokonania pomiarów, miejsce, rodzaj robót i zespół do obserwacji.

3. Prace pomiarowe nie mogą zakłócać normalnego toku robót na budowie.

4. Błędy w organizacji pracy i miejsca roboczego oraz błędy procesu technologicznego zauważone przez pracowników, dokonywujących pomiarów należy omówić z kierownikiem budowy. W takim wypadku pomiary chronometrażowe muszą być przeprowadzone w oparciu o stan obserwowany po usunięciu błędów.

5. W celu umożliwienia pracownikom Centralnego i Terenowych Ośrodków Technicznego Normowania Pracy wykonania zadań, nałożonych na Ośrodki Technicznego Normowania Pracy zarządzeniem Nr 16 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 8 marca 1955 r.

1) na wniosek Ośrodków Technicznego Normowania Pracy przedsiębiorstwa Budownictwa Przemysłowego dostarczą Ośrodkom wyczerpujących informacji o miejscach budów, prowadzonych tam robotach oraz potrzebnych harmonogramów robót.
2) Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego okażą pracownikom ośrodków technicznego normowania pracy daleko idącą pomoc w wykonywanych przez nich czynnościach pomiarowych.

DYREKTOR

M. Marchelewicz

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:
Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego
Warszawa, Krucza 24/26. Telefon 834-81
Telefon wewnętrzny: Redakcji 400; Administracji 495
Prenumerata: roczna zł 30.—, numer pojedynczy zł 1.—
Prenumeratę należy wpłacać na konto: N.B.P.
konto 1529-91-162 cz. 7 — dział 5 — rozdział 17

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: Warszawa, ul. Krucza 24/26

Druk. LSW. W-wa, Al. Jerozolimskie 123. Pap. sat. kl. VII. Zam. 435c z dn. 25.V.55 r. Nakł. 2500. B-6-5581
Druk ukończono VI.55 r.